Nr. 41
12 oktober 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

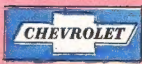

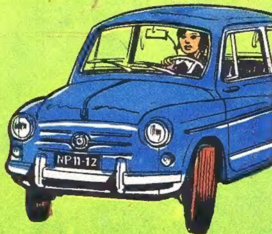

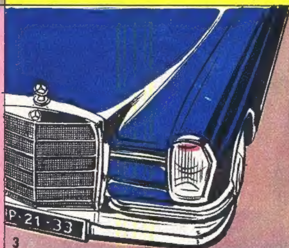

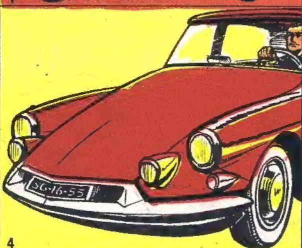
1

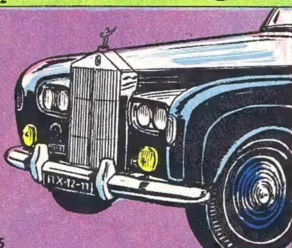
2

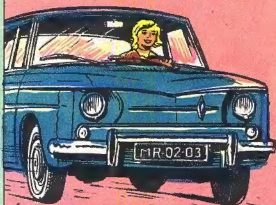
3

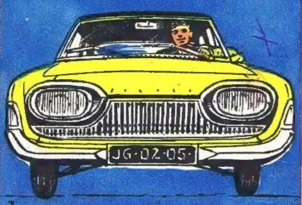
4

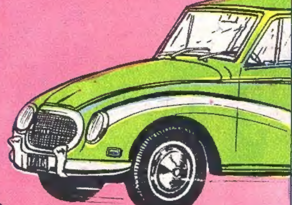
5

6

7

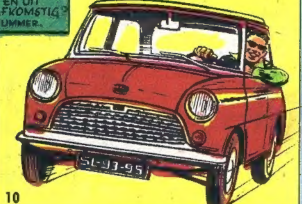

8

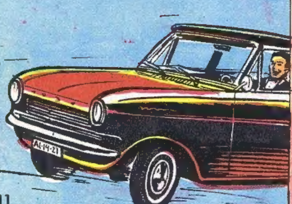
9

AUTOQUIZ

WAT VOOR AUTOMERKEN ZIJN HIER GETEKEND EN UIT WELK LAND ZIJN ZE AFKOMSTIG?
OPLOSSING VOLGEND NUMMER.

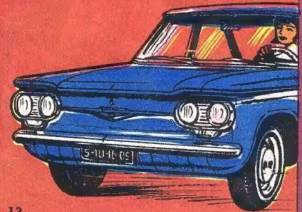
10

11

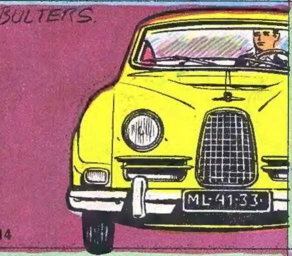

12

13

BULTERS

14

COCO de CLOWN

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

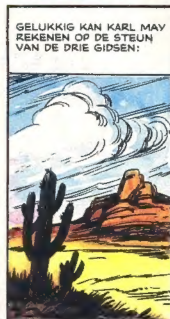

DRIE MAANDEN HARD WERKEN IN HET WESTEN HEBBEN VAN DE JONGE EUROPEAAN EEN KEI-HARDE KEREL GEMAAKT...
DIE MAN IS ONVER-MOEIBAAR.

...HIJ KNAPT HET WERK OP VAN BANCROFT, HET HOOFD VAN DE LANDMETERS...
...HIJ ZIET NIET OP TEGEN VERMOEIENISSEN...

...HIJ BEHEERST ZIJN VAK EN NEEMT SOMS DE LEIDING IN HANDEN...
...'S AVONDS STELT HIJ HET WERKPLAN OP VOOR DE VOLGENDE DAG...

...TERWIJL BANCROFT EN DE ANDERE LANDMETERS HET ERVAN NEMEN.
KALM AAN, JONGENS. WIJ HEBBEN NIET VEEL DRANK MEER!
OVER TWEE DAGEN KOMEN ER NIEUWE VOORRADEN, BANCROFT.

DAT IS WAAR. NOU, OP DE GOEDE AFLOOP VAN ONS WERK.

GELUKKIG KAN KARL MAY REKENEN OP DE STEUN VAN DE DRIE GIDSEN:

SAM HAWKENS, EEN VAN DE BESTE KENNERS VAN HET WESTEN...
ALS IK AAN EEN SCHOONHEIDSWEDSTRIJD MEEDEED, ZOU IK BESLIST DE EERSTE PRIJS HALEN. HIHIHI...

MET ZO'N KOP, ZO'N BAARD EN ZO'N NEUS ZEKER?
DICK STONE, EEN EERLIJK EN MOEDIG MAN...

WILL PARKER, DE METGEZEL VAN DICK STONE...
ZEG, SAM, HEB JIJ WELEENS IN EEN SPIEGEL GEKEKEN?

NOU JA... MAAR BIJ EEN JACHTWEDSTRIJD ZOU IK ZEKER EEN GOEDE KANS MAKEN.
WE KUNNEN HIER NIET GAAN SCHIETEN. DAT ZOU DE AANDACHT VAN DE INDIANEN TREKKEN.

BOVENDIEN ZIT HIER IN DE BUURT NOG EEN GROEP LANDMETERS. WE MOETEN ZE BINNEN-KORT TREFFEN.
DAN KAN KARL MAY HET MISSCHIEN EEN BEETJE KALMER AAN DOEN.

3-5
IK SLA JE DOOD!
WAT ZULLEN WE NU HEBBEN?

TWEE JAGERS HEBBEN HOOGLOPENDE RUZIE...
JE BENT EEN GEMENE VALSSPELER!
JE LIEGT, ELLENDE-LING!

RATTLER, HET HOOFD VAN DE JAGERS, KOMT TUSSENBEIDE...
OPHOUDEN, JULLIE! GEEN RUZIES HIER!
RATTLER HEEFT GELIJK. DRINK ER LIEVER EENTJE.

SAM HAWKENS EN KARL MAY BESTEDEN HUN TIJD NUTTIGER.
NU ZAL IK JE EEN PAAR HANDIGHEIDJES MET DE LASSO LEREN.

JE MOET VEEL KRACHTIGER WERPEN.

HOUD JE POLS SOEPELER.

KLEM JE GOED VAST OP JE PAARD.
ARRANZ. 63

HET GING HEEL AARDIG, MAAR LAAT JE HOOFD NIET OP HOL BRENGEN DOOR ZO'N EERSTE SUCCES.

DE VOLGENDE DAG VERKEERT BANCROFT IN EEN OPGEWEKTE STEMMING.
OVER EEN DAG OF ZEVEN ZIJN WE KLAAR MET HET WERK. DAAR MOET OP GEDRONKEN WORDEN!
EEN REUZE-IDEE!
GOED ZO!
BRAVO!
OKAY!

DIE DWAZEN DENKEN ALLEEN MAAR AAN DRINKEN.
EN VANAVOND ZIJN ZE NATUURLIJK ALLEMAAL DRONKEN.
IK WALG VAN DIE KERELS!

PLOTSELING...
WEL ALLE DEK-SELS!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

HA, HA, HA! NU IS DE GIDS ZELF GEVANGEN!
DE KONING VAN DE PRAIRIE IN EEN LASSO!
HOUDEN JULLIE JE MOND, BUFFELS!

IK HEB AL HEEL WAT GROENTJES MET DE LASSO LEREN OMGAAN. DENK NIET DAT JE ER NU BENT, JONGEMAN.

EVEN LATER...
IK ZIE IETS IN DE VERTE BEWEGEN, HAWKENS.
JE HEBT GELIJK. ER NADEREN TWEE RUITERS.

GOEIENDAG. IK BEN WHITE, HET HOOFD VAN DE EXPEDITIE, DIE HIER IN DE BUURT WERKT.
DEZE JONGEMAN IS ONZE JONGSTE LANDMETER.

IK BEN BLIJ KENNIS MET JE TE MAKEN, JONGEMAN. IK HEB GEHOORD, DAT JIJ VEEL WERK VERZET.
NOU... ZO IS HET NU OOK WEER NIET, MENEER. IK DOE MIJN BEST EN...

HET IS FIDEEL VAN JE DAT JE VOOR DE ANDEREN IN DE BRES SPRINGT, MAAR IK BEN GOED INGELICHT.
NOU JA, KIJKT U EENS...

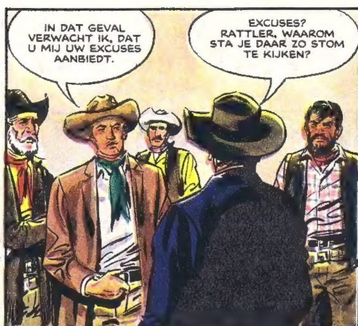

KUN JE ME BIJ BANCROFT BRENGEN?
HIJ LIGT IN DAT BOSJE TE SLAPEN.

DAG, BANCROFT. IK BEN WHITE...
ACH... MENEER WHITE... IK WIST NIET...

WAAROM HEB JE ME NIET GEWAARSCHUWD?
DAT WAS ONMOGELIJK. WIJ ONTMOETTEN...

JE BENT EEN SMERIGE VERRADER, EEN GEMEEN INDIVIDU!

BANCROFT, IK ZAL JE DIE WOORDEN NIET KWALIJK NEMEN, OMDAT JE DRONKEN BENT...
IK DRONKEN? HOE KOM JE ERBIJ?

IN DAT GEVAL VERWACHT IK, DAT U MIJ UW EXCUSES AANBIEDT.
EXCUSES? RATTLER, WAAROM STA JE DAAR ZO STOM TE KIJKEN?

HANDEN THUIS, JONGEMAN, OF IK ZAL JE EENS LATEN ZIEN HOE WIJ MET GROENTJES OMGAAN!
IK EEN GROENTJE? NEEM DIE WOORDEN ONMIDDELLIJK TERUG!

NOU, NOU, JE HEBT WÈL LEF VOOR EEN GROENTJE!

AU!

KOLOSSAAL! WE ZULLEN JE VOORTAAN „SHATTERHAND" NOEMEN, „DE MAN DIE ZIJN TEGENSTANDER MET ÉÉN MEP NEERLEGT"!
SHATTERHAND, EEN UITSTEKENDE NAAM! OLD SHATTERHAND!

BRAVO, OLD SHATTERHAND!
HIJ IS DIE NAAM WAARD!
NET ALS DE GROTE JAGER OLD FIREHAND!

ALLE BUFFELS! EN WIJ STAAN HIER MAAR TE KIJKEN MET ONZE ARMEN OVER ELKAAR! WACHT EVEN, MELKMUIL!

AU!
ARRANZ .63

EEN OGENBLIK STAAN DE TOESCHOUWERS ALS VERLAMD, MAAR DAN OPEENS...

KOM OP! WE ZULLEN HEM VERTRAPPEN ALS EEN WANDLUIS!
DIE SNOTNEUS MOET EEN LESJE HEBBEN!
WE ZULLEN HEM KRIJGEN!

Jenny en de ruimteman

ZOUDEN ZE HEM WILLEN ONTVOEREN?
KOM MEE, IK KEN EEN PAD, DAT EEN STUK VAN DE WEG AFSNIJDT!
ZO KOMEN WE HEN VOOR EN KUNNEN WE HUN AUTO LATEN STOPPEN!

DIE NETTEN MOETEN WE HEBBEN!
TOE NOU, DIE ZIJN VAN DE BURGEMEESTER! DIT IS ZIJN HUIS!

NIET ZEUREN! WE MOETEN MENEER NORD REDDEN!
ZO IS HET!

DE BURGEMEESTER WAS TOEVALLIG IN DE BUURT...
ZORG DAT DE NETTEN GOED STRAK ZITTEN, ANDERS ETEN DE VOGELS AL MIJN FRUIT OP.
JA, MENEER. HEE, WAT IS DAT?

HET ZIJN DIE SCHOFFIES VAN DE JEUGDCLUB! HEE, WEG DAAR!
WE ZIJN BETRAPT!
VLUG, HELP ME EENS!

DE BURGEMEESTER WAS RAZEND.
ZE STELEN MIJN NETTEN! VOORUIT, HEWITT, BEL DE POLITIE!
MAAR NET OP TIJD GINGEN JENNY EN DE ANDEREN ER VANDOOR.
WAT WAS HIJ KWAAD!
WAAR GAAN WE NU HEEN?
EEN EINDJE VERDER IS EEN OUD VLIEG-VELDJE!

EVEN LATER...
JULLIE KOMEN NOOIT DE GRENS OVER!
DAT DACHT JE MAAR! MET ONS VLIEGTUIG ZIJN WE BINNEN EEN UUR HET LAND UIT!

DE AUTO NAM EEN BOCHT EN...
KIJK UIT! ER LIGT EEN BOOM OVER DE WEG!

Tim Sonnevanck

De verdwenen documenten

Bam. De klok in het aangrenzende vertrek sloeg half zes. Jan-Willem deed zijn rechteroog open en keek rond in de slaapzaal van het jeugdherbergje in Tintagel, een klein plaatsje in het graafschap Devonshire aan de zuidwestkust van Engeland. Het was heerlijk zonnig weer en in een wip was hij uit bed. Vandaag zou hij samen met Evert en Koen de Vallei der Rotsen gaan verkennen en misschien zouden ze ook nog gaan zwemmen in de Atlantische Oceaan. Ze boften toch maar dat ze tijdelijk in Engeland woonden, omdat hun vaders hier werkten bij een grote oliemaatschappij. Nu ze met vakantie waren konden ze, zonder dat het veel geld kostte, fijn Engeland verkennen.

Jan-Willem trok het kussen onder het hoofd van Evert weg. „Hee, langslaper, kom er eens uit. Het is al bijna avond."

Evert bromde wát, geeuwde en draaide zich op zijn andere zij.

„Kom er nou uit, jò. We gaan naar zee."

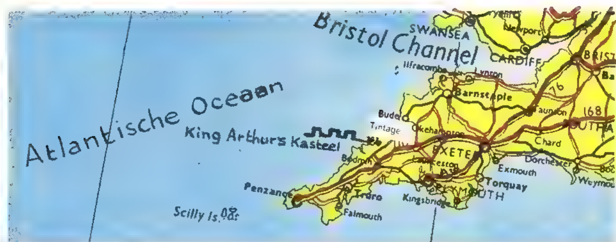
Dat hielp. Evert ging overeind zitten.

„Nou Koen nog," zei Jan-Willem en samen trokken ze de dekens van Koens bed. „Hee, zeg, wat krijgen we nou?" was de slaperige reactie van Koen.

„Ssst, anders worden de anderen wakker," waarschuwde Evert.

In de keuken van de jeugdherberg stond hun ontbijt al klaar en een goed half uur later waren ze op weg, compleet met lunchpakket. De afstand naar de kust was niet groot en het weer was heerlijk. Al gauw begon de weg te klimmen en langzaamaan werd het steiler en steiler. Voetje voor voetje gingen ze verder op de spaarzaam begroeide helling, totdat ze eindelijk het hoogste punt bereikt hadden. Voor hen strekte zich de Atlantische Oceaan uit. Grote zeemeeuwen vlogen krijsend over hun hoofd. De laag boven

het water hangende zeemist trok langzaam op. Aan weerszijden zagen ze een keten van grillige rotsen en het leek wel of die zo maar achteloos langs de kust waren gestrooid. Tientallen meters rezen de rotsen uit zee op en vormden een grimmige muur, die aan de voet onophoudelijk gebeukt werd door het bruisende water. In de oceaan staken hier en daar scherpe, venijnige pieken boven water. Een schip zou hier nooit vlak onder de kust kunnen komen; het zou onmiddellijk worden opengereten

De jongens waren er stil van en ze keken hun ogen uit. Koen verbrak tenslotte de stilte. „Zullen we eens proberen of we ergens naar beneden kunnen, naar die zandplaten daar?"

De twee anderen stemden met dat plan in en ijverig begonnen ze te zoeken naar een zo gunstig mogelijke manier om het gewenste doel te bereiken. Dat viel niet mee, want de rotsen waren glad en brokkelig. Maar eindelijk was het hun toch gelukt en stonden ze op het kleine strandje. Somber, ongenaakbaar en ook een beetje dreigend torenden de rotsen achter hen omhoog.

„Het is eb," zei Jan-Willem. „Kijk maar, je kunt aan die schelpen op de rotsrichels zien hoe ver het water komt als het vloed is. Dan staat deze hele zandplaat onder water."

„Nou, in elk geval kunnen we nu fijn zwemmen," zei Koen en hij begon zich vlug uit te kleden. Evert volgde onmiddellijk zijn voorbeeld, maar Jan-Willem keek bedenkelijk. Hij wilde geen spelbreker zijn, maar hij vond het toch een gevaarlijk spelletje; je wist immers niet wat er in het water zat en hoe snel de vloed opkwam. Traag trok hij zijn zwembroek aan en legde zijn kleren op een bundeltje bij zijn handdoek.

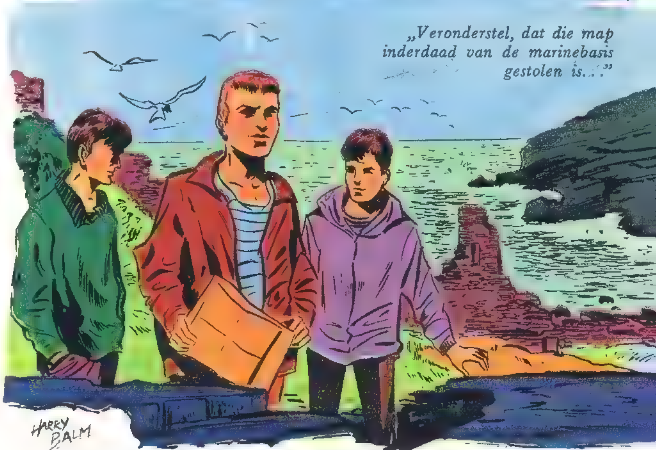
Intussen was Koen een eindje het water in gelopen via een egaal groene rotsplaat, die gedeeltelijk onder water lag. Opeens gleed hij uit en verdween met een plons in het water. Proestend kwam hij weer boven. Hij zag er een beetje geschrokken uit. Hij zwom een paar slagen, trok een vies gezicht en kwam toen terug. Vanuit het water riep hij: „Bah, het zit hier vol met waterplanten."

Evert, die ook in het water was, keek evenmin enthousiast. Als grote kille vingers voelde hij de waterplanten om zijn benen. „We houden ermee op," riep Koen en hij en Evert kwamen terug naar de kant.

Jan-Willem keek opgelucht. Met z'n drieën liepen ze een eindje langs de rotsen totdat ze op een andere zandplaat kwamen, die geflankeerd werd door een enorme rots met een metershoge onderdoorgang. Het onderste deel van de kolos bestond uit twee helften, die een grote, natuurlijke boog vormden.

„Ik weet het," zei Jan-Willem. „Dit moet de Olifantsrots zijn. Die heb ik weleens op foto's gezien. Als je goed kijkt, dan zie je dat die ene zuil, die in het zand verdwijnt, net een slurf is waar een heel grote olifantskop op rust."

Nieuwsgierig bekeken ze het gevaarte en liepen onder de steenmassa door, waar het tamelijk donker was. Het oog

van Jan-Willem viel op een gat in de rotswand. Hij keek er even naar en bleef staan. „Jongens," riep hij, „kom eens. Er is hier een gat en er zit iets in."

Evert en Koen kwamen terug en op dat ogenblik stak Jan-Willem zijn hand in het gat. Even later haalde hij een pakje te voorschijn, dat helemaal in plastic gewikkeld was.

„Kijk eens wat erin zit," zei Evert.

Na enig gepeuter kregen ze de verpakking los. Ze wikkelden hem eraf en toen zagen ze een dikke, leren map. Veelbetekenend keken ze elkaar aan. Koen klapte de map open; hij bleek vol met papieren te zitten. Op sommige vellen stonden alleen tekeningen, andere waren volgetypt met formules en technische gegevens.

„Een mengsel van U-235 en U-238. Er is geen gevaarlijke reactie, mits de juiste hoeveelheden worden gebruikt," citeerde Koen. „Dat gaat me meters boven mijn pet."

„U-235 wordt alleen gevonden in U-238 en wel in microscopische hoeveelheden," nam Jan-Willem over, „en het is daarom ruim honderd maal duurder. Vijfennegentig procent is U-238 en de resterende vijf procent is U-235. Wordt U-238 gebombardeerd door U-235-neutronen, dan transformeert U-238 in plutonium."

„Jongens, dit is helemaal niet pluis." Evert keek vlug om zich heen. „We moeten hier zo gauw mogelijk vandaan. Ik vertrouw het voor geen cent."

Ze gunden zich nauwelijks tijd om alles weer in te pakken, maar ze beseften dat dit toch noodzakelijk was. Bij het inpakken viel er één velletje papier op de grond. Koen raapte het op en las: „Royal Navy Command, Plymouth." Hij zweeg even en vervolgde: „Als je het mij vraagt, zijn deze paperassen gestolen van de marinebasis in Plymouth."

Snel verlieten ze de geheime bergplaats in de Olifantsrots. Terug bij hun spullen kleedden ze zich aan en maakten als de weerlicht dat ze wegkwamen. Pas een heel eind verder, in de ruïne van het kasteel van koning Arthur, stopten ze om nader te overleggen en uit te rusten. Hijgend gingen ze op de grond zitten in wat overgebleven was van koning Arthurs gevangenis van weleer. Voor zich zagen ze de honderdvijftien treden, die van de voet van de rots naar de gevangenis leidden.

„Poeh," zei Jan-Willem, „ik ben blij dat we hier zitten. Natuurlijk komt iemand die papieren daar weer ophalen."

„Veronderstel," zei Koen, „dat die map inderdaad van de marinebasis in Plymouth gestolen is: waarom moest de dief dat ding dan juist hier, vijftig mijl ten noordwesten van Plymouth, verbergen?"

„Misschien zaten ze hem achter zijn vodden," zei Evert.

Jan-Willem schudde het hoofd. „Zou

het in zo'n geval niet veel logischer zijn als de man vluchtte in de richting van Londen? Vandaar ben je veel gauwer het land uit en dat zal toch wel de opzet zijn geweest, want het gaat natuurlijk om militaire geheimen, waar een ander land belang bij schijnt te hebben."

„Wie weet," zei Koen, „hebben die papieren betrekking op een in de toekomst te bouwen nieuw type onderzeeër."

„Waratjes," zei Jan-Willem, „dat is nog zo'n stom idee niet. U-235 en U-238, zou dat misschien kunnen slaan op U-boten?"

„Welnee, jò," zei Evert. „U-boten is een Duitse uitdrukking voor onderzeeërs. Dat heeft hier niks mee te maken."

Jan-Willem fronste zijn voorhoofd en keek naar Koen. „Misschien heeft het allemaal iets te maken met atoomkracht en dan kan die U wel een aanduiding voor uranium zijn."

„Knap gevonden," prees Evert en Koen knikte instemmend. „In ieder geval weten we nu nog niet waarom die man — laten we even aannemen dat het een man was — juist de Olifantsrots in Tintagel heeft uitgezocht als bergplaats."

„De Olifantsrots is vanuit de oceaan een makkelijk te herkennen baken, misschien wel daarom," opperde Evert.

„Hoe het ook zij," vond Jan-Willem, „de politie moet onmiddellijk gewaarschuwd worden."

Zonder zich verder te bedenken gingen ze de lange trap af en wandelden in de richting van het dorp.

Inspecteur McIntosh van Scotland Yard drukte het gaspedaal van zijn donkerblauwe Humber nog verder in. De motor reageerde direct op de handeling van de scherp voor zich uit turende chauffeur. Bij een kruispunt sloeg hij linksaf rijksweg A 39 in, richting Okehampton.

„Nog even, Stone," zei hij tegen de donkere man die naast hem zat. „Ik ben benieuwd of we zullen vinden wat we zoeken."

Sergeant Stone, de breedgeschouderde rechterhand van McIntosh, knikte. Ze waren op weg van Plymouth naar Tintagel, waar ze inlichtingen hoopten te krijgen over de verrassende diefstal van topgeheimen bij het commando van de marinebasis in Plymouth. Enige dagen geleden was het bericht van de diefstal in Londen binnengekomen. Vrijwel direct waren McIntosh en hij naar Plymouth gegaan, samen met een hele groep andere politiedeskundigen.

Even later reden ze Tintagel binnen en begaven zich naar het plaatselijke politiebureau om de map te bekijken, waarover ze telefonisch bericht hadden ontvangen. McIntosh parkeerde zijn wagen en samen wandelden ze het bureau binnen. Ze werden ontvangen door de plaatselijke commandant, die hen uitvoerig inlichtte over het gebeurde en zeer prijzend sprak over de drie jongens, die de map gevonden hadden. Nadat McIntosh de map bekeken had en tot de conclusie was gekomen dat hij inderdaad de vermiste topgeheimen bevatte, zei hij: „Wilt u ervoor zorgen dat die jongens zo gauw mogelijk hier komen? Ik wil ze namelijk meenemen naar de plaats waar ze het pakje gevonden hebben. Geeft u intussen opdracht aan de kustwacht dat ze u alle vreemde zaken direct rapporteren, dan kunt u mij via de mobilofoon op de hoogte houden."

Nog geen half uur later waren de jongens opgetrommeld en reden ze met McIntosh en sergeant Stone in de blauwe Humber naar de Olifantsrots. Op diverse punten langs de kust had de politie postgevat om op alles voorbereid te zijn. Vlak bij de rotsen hield men stil en allen stapten uit. Sergeant Stone nam een walkie-talkie uit de auto mee en meldde zich bij het bureau in Tintagel. Zachtjes voerde hij een gesprek en gaf nauwkeurig zijn positie op. McIntosh begaf zich naar de Olifantsrots, maar hij zorgde ervoor dat, als zich daar iemand bevond, deze hem onmogelijk aan kon zien komen. De jongens bleven achter bij sergeant Stone. De inspecteur observeerde met zijn kijker de omgeving en nam alles scherp in zich op. In de verte voer een boot voorbij. Het vaartuig bleef op veilige afstand van de ongenaakbare kust.

Na enige tijd keerde McIntosh terug naar de plek waar de jongens zich bevonden. Opeens begon de walkie-talkie weer te kraken en sergeant Stone luisterde aandachtig. Vervolgens zei hij tegen McIntosh: „Ik krijg zo juist bericht dat er een man over de rotsen in deze richting onderweg is."

„Mooi," antwoordde de inspecteur. „Het is natuurlijk niet gezegd, dat dit voor ons van belang is, maar we zullen er terdege rekening mee houden." Hij wendde zich tot de jongens. „Jullie kruipen weg en zorgen dat niemand je ziet, maar blijf wel in de buurt."

Sergeant Stone was weer druk in gesprek, trok zijn wenkbrauwen op en floot zachtjes tussen zijn tanden. „Er is een boot circa vier mijl buitengaats gesignaleerd door de kustwacht. Ze kunnen de nationaliteit niet thuisbrengen."

McIntosh en Stone praatten zacht met elkaar, terwijl ze de omgeving scherp in de gaten hielden. In hun schuilplaats volgden de jongens alles in spanning. Evert stootte Jan-Willem aan en fluisterde: „Zie jij iets?"

Jan-Willem schudde het hoofd.

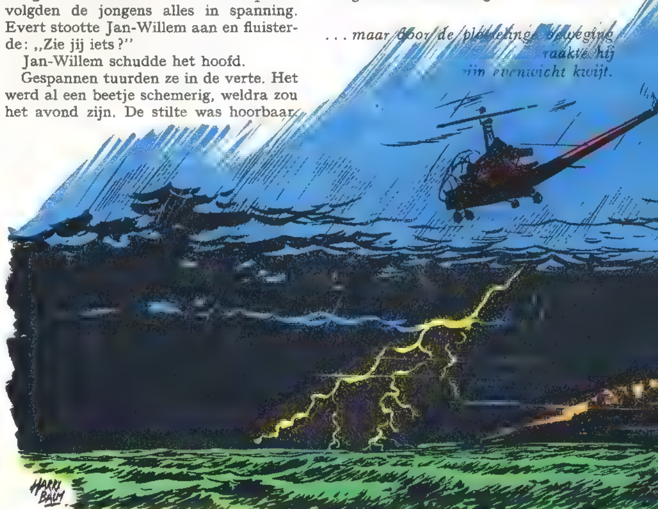
Gespannen tuurden ze in de verte. Het werd al een beetje schemerig, weldra zou het avond zijn. De stilte was hoorbaar. Toen maakte zich uit de schemering langzaam een gedaante los. Koen kneep zachtjes in de arm van Evert en wees in de richting van de man, die zich nu duidelijker tegen de rotsen aftekende. Hij had een slappe hoed op, die hij diep in zijn ogen getrokken had. Even stond hij stil en keek aandachtig om zich heen als wilde hij er zich van overtuigen dat er niemand in de buurt was. Van McIntosh en Stone was niets te bespeuren. Voetje voor voetje ging de onbekende de rots af totdat hij helemaal beneden stond op de zandplaat. Vanaf het punt, waar de jongens verscholen zaten, konden ze de zandplaat goed zien. De man ging nu regelrecht naar de onderdoorgang in de grote rots. Zonder twijfel was hij van het pakje en van de bergplaats op de hoogte; misschien had hij het wel zelf verstopt. In de verte klonk motorgeronk. Het begon zachtjes te regenen. De man was nu onder de boog uit het gezicht verdwenen. Even later rende hij nerveus de zandplaat op. Kennelijk was hij tot de ontdekking gekomen dat het gezochte verdwenen was. Het motorgeronk was nu sterker geworden. Vaag tekende zich een helikopter tegen de hemel af.

De walkie-talkie van sergeant Stone begon weer te kraken. „Er is een helikopter van het niet-geïdentificeerde schip opgestegen. Dat zal hem wel zijn."

De jongens keken ademloos toe, terwijl voor hun ogen, op de zandplaat bij de Olifantsrots, een in camouflagekleuren geschilderde helikopter neerdaalde. De machine droeg geen enkel herkenningsteken. Er stapte een man uit en deze liep naar de radeloos gebarende kerel bij de rots.

De regen viel nu gestadig neer, in de verte weerlichtte en rommelde het. Een windvlaag streek over de rotsen. Inspecteur McIntosh en sergeant Stone waren voorzichtig uit hun schuilplaats te voorschijn gekomen. McIntosh riep: „Blijf waar u bent! Politie!"

Zijn woorden hadden precies de tegenovergestelde uitwerking. De man die uit

... maar door de plotselinge beweging raakte hij zijn evenwicht kwijt.

de helikopter was gestapt draaide zich vliegensvlug om en begon naar het toestel te rennen. De piloot van de helikopter scheen echter nog meer haast te hebben om weg te komen; hij wachtte niet op zijn aanstormende passagier, maar trok snel de machine op en maakte dat hij wegkwam. Het geluid van de motor werd honderdvoudig door de rotsen weerkaatst.

Sergéant Stone stond met zijn dienstrevolver schietklaar in de hand, maar hij bedacht zich en gaf de kustwacht via zijn walkie-talkie het volgende door: „Bericht voor de marinevliegdienst. Helikopter hier geland en weer opgestegen, vermoedelijk met bestemming het schip, waarvan wij reeds eerder positie opkregen. Moet tot elke prijs aangehouden worden. Herhaal: tot elke prijs aanhouden."

De gebeurtenissen volgden elkaar nu in een snel tempo op. De mannen, die wel inzagen dat ze helemaal op eigen vernuft en inzicht aangewezen waren, probeerden te ontvluchten en begonnen de rotsen te beklimmen. McIntosh zette onmiddellijk de achtervolging in. Hij pakte zijn pistool en vuurde een waarschuwingsschot af. Het werd vrijwel meteen door een schot van een van de mannen beantwoord. Stone had het druk met zijn walkie-talkie en stelde de plaatselijke politie op de hoogte. „Sluit alle toegangswegen tot de rotsen af. Twee mannen proberen te ontvluchten, één met een slappe hoed op, de ander opvallend lang en mager. Waarschijnlijk zijn beiden gewapend, die met de hoed in ieder geval."

Zo snel als de omstandigheden het toelieten haastte McIntosh zich voort. Het was nu levensgevaarlijk op de rotsen, ze waren glad, glimmend en verraderlijk en elke misstap kon fataal zijn. Als bij afspraak gingen de twee mannen opeens elk een andere kant uit. McIntosh besloot de lange te blijven volgen.

De jongens waren door de spanning en de nieuwsgierigheid uit hun schuilplaats gedreven en wilden niets missen van het hele spektakel. Zzzzt. Een kogel sloeg in de rots vlak naast McIntosh. De lange kerel zette koers naar koning Arthurs kasteel, terwijl hij steeds ervoor zorgde uit de vuurlijn van de inspecteur te blijven. Hij was nu bij de ruïne van de gevangenis aangekomen, keek naar beneden naar de honderdvijftien treden en aarzelde. McIntosh vuurde snel, gebruik makend van de geringe dekking van het heerschap. Hij hoorde een gesmoorde kreet. De lange draaide zich om en verdween achter een uitstekend stuk rots. Was het verbeelding of trok hij werkelijk met een been? McIntosh wist het niet.

Behoedzaam ging de inspecteur zijn prooi achterna. Vlak bij de Olifantsrots bleef de lange een ogenblik wachten, waarschijnlijk hopend dat de inspecteur zich vrij zou geven. Maar McIntosh zorgde wel dat hij zich gedekt hield. De jongens waren heel voorzichtig wat dichterbij gekomen en zagen waar McIntosh en de lange zaten. De inspecteur begon voorzichtig een omtrekkende beweging te maken. Er werd niet meer geschoten, niemand wilde zijn positie verraden.

Snel overzag Jan-Willem de situatie en pakte toen een steen van de grond op. Hij kwam half overeind en gooide de steen met een enorme zwaai in de richting van de bandiet. Het projectiel raakte de man niet, maar maakte, doordat het tegen een rotswand kwam, een hels kabaal. Als een veer sprong de lange overeind uit zijn dekking en vuurde in het wilde weg. McIntosh vuurde terug. De man wilde het weer op een lopen zetten, maar door de plotselinge beweging raakte hij op de gladde rotsen zijn evenwicht kwijt, slaakte een rauwe kreet en stortte van de Olifantsrots af de diepte in.

De regen gutste bij stromen neer. Een bliksemstraal doorkliefde de avondhemel en zette de omgeving in een spookachtig licht. Iedereen zweeg, onder de indruk van de onverwachte afloop van de jacht. De man met de slappe hoed was nog niet gevangen, maar er bestond bijna honderd procent zekerheid dat de plaatselijke politie, die intussen een kordon rond de rotsen had gelegd, hem had opgevangen en ingerekend.

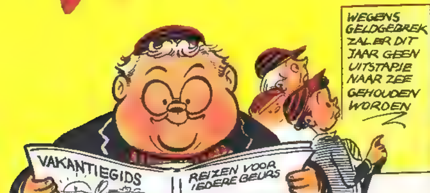
Langzaam liepen de jongens terug naar de plaats waar inspecteur McIntosh en sergeant Stone stonden. McIntosh kwam op hen af en zei: „Mooi werk, jongens, dank je wel. Zonder die steen had het nog uren kunnen duren voor we iets bereikt hadden. Wie van jullie gooide er eigenlijk?"

Koen wees op Jan-Willem. McIntosh gaf hem een tik op zijn schouder en zei: „Het zal nu aan de andere kant ook wel afgelopen zijn." Even later zei sergeant Stone, die nog steeds met zijn walkie-talkie bezig was geweest: „De slappe hoed hebben ze gearresteerd en de marine heeft het schip en de helikopter te grazen genomen."

McIntosh knikte tevreden en met zijn vijven liepen ze terug naar de blauwe Humber. . .

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

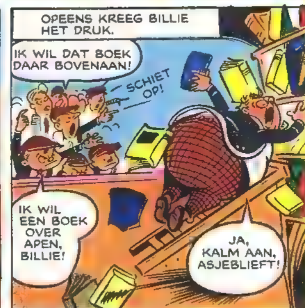

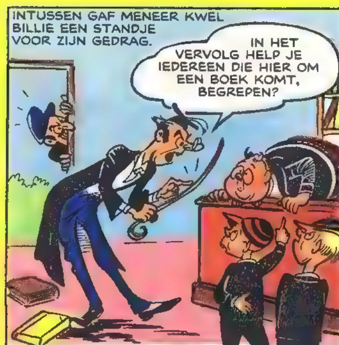

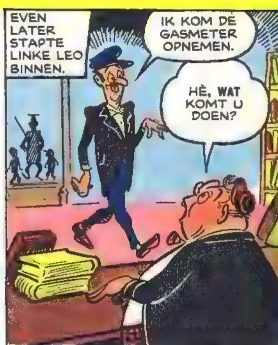

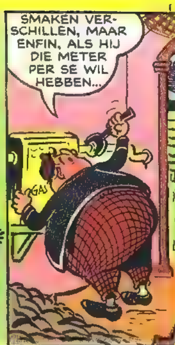

INTUSSEN GAF MENEER KWEL BILLIE EEN STANDJE VOOR ZIJN GEDRAG.
IN HET VERVOLG HELP JE IEDEREEN DIE HIER OM EEN BOEK KOMT, BEGREPEN?

EVEN LATER STAPTE LINKE LEO BINNEN.
IK KOM DE GASMETER OPNEMEN.
HÈ, WAT KOMT U DOEN?

IK KOM DE GASMETER OPNEMEN! SCHIET OP!

SMAKEN VER-SCHILLEN, MAAR ENFIN, ALS HIJ DIE METER PER SE WIL HEBBEN...
GAS

HIER IS IE. VEEL PLEZIER ERMEE!
GAS METER

MAAR LINKE LEO GAF HET NIET ZO GAUW OP.
VOORUIT, GA DE KEL-DER IN EN HOUD JE KIE-ZEN OP EL-KAAR!

HET SCHATGRAVEN VAN MENEER KWEL HAD GEEN SUCCES.
ALLES VOOR NIETS! IK GA EEN NIEUW BOEK HALEN!

LEESZAAL
HEE, WAAR IS BILLIE?

OP DAT MOMENT IN DE KELDER...
VOORUIT, DIKKE, GRAVEN!
Ssss!
IK RUIK GAS!

ER SPRINGEN VONKEN VAN MIJN HOUWEEL! ALS DIE BIJ HET GAS KOMEN...
ZEUR NIET EN GRAAF DOOR!

BILLIES WAARSCHU-WING KWAM TE LAAT...
GAS

LEESZAAL
BANG!

ZO, ZO, JIJ WOU ZEKER DE HELE SCHOOL DE LUCHT IN BLAZEN, HÈ?

DOE DIE STOK WEG, KWEL! BILLIE HEEFT DE SCHAT GEVONDEN!
GOUD

LATER...
HEDEN UITSTAPJE NAAR ZEE
DANK ZIJ BILLIE GAAT ONS REISJE TOCH DOOR!
MAG IK IN DE RESTAU-RATIEWAGEN ZITTEN?

Naar vreemde landen

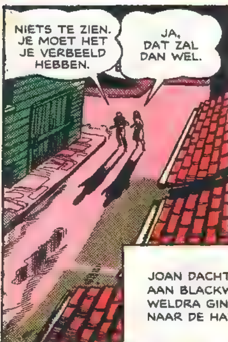
JOAN RIDLEY EN JOE WILSON VOEREN AAN BOORD VAN DE *THISBE* NAAR DE FIJI-EILANDEN. KAPITEIN SELBY HAD VAN DE EIGENAAR PROUST OPDRACHT ZIJN SCHIP TE LATEN VERGAAN. STUURMAN BLACKWELL SPANDE MET PROUST SAMEN TEGEN DE KAPITEIN EN RIEP DE HULP IN VAN DE CHINEES SU FANG.

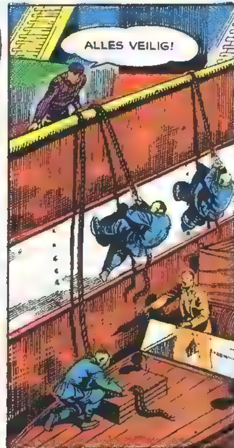

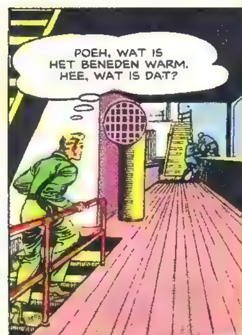

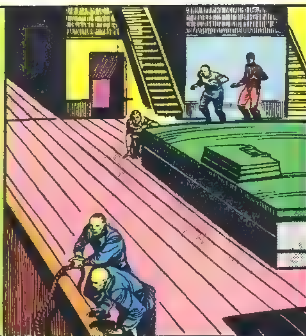

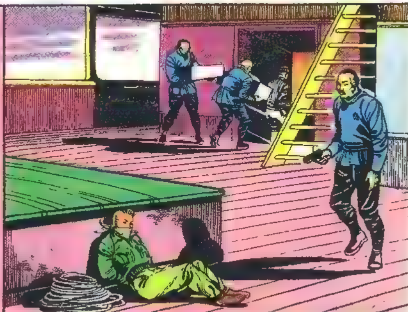
JOE WAS STOMVERBAASD. WIE WAREN DEZE MANNEN EN WAAROM KWAMEN ZE ZO STIEKEM AAN BOORD? VOORZICHTIG SLOOP HIJ NADERBIJ.

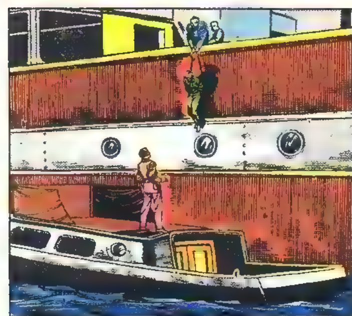

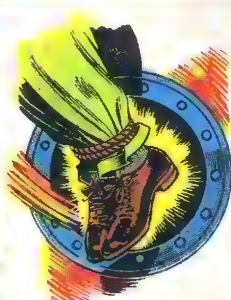

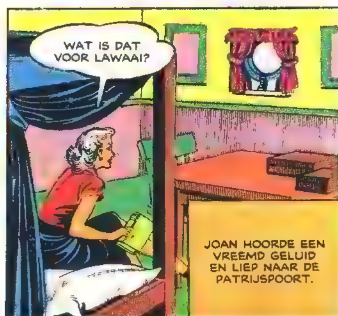

JOE VOCHT WAT HIJ KON, MAAR HET WAS DUIDELIJK DAT HIJ NIET TEGEN ZIJN AANVALLERS OPKON. HIJ WERD GEBOEID EN KREEG EEN DOEK VOOR ZIJN MOND.

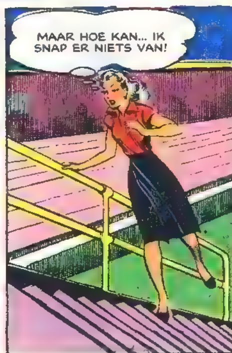

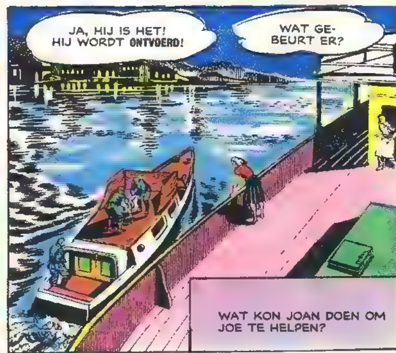

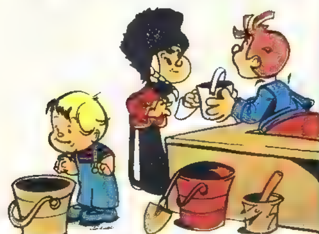

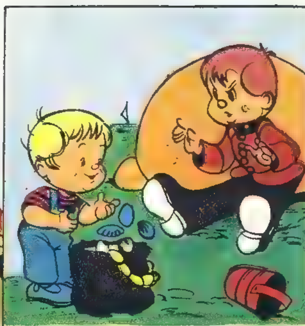

SPELEND SPEELGOED

Op een dag ging Tommie met zijn broertje Tim naar het strand. Tommie kocht voor Tim een emmertje, maar Tim vond het te klein en gebruikte daarom Tommies kolbak.

Natuurlijk was Tommie erg boos, toen hij zag wat Tim deed. Hij pakte hem de kolbak af en gooide er het zand en de schelpen uit. „En gedraag je nu eens netjes," zei hij.

Een poosje later was Tommie in slaap gevallen en nu begon Tim zijn broer onder het zand te begraven. Na een tijdje leek het net of Tommie een zeemeermin was.

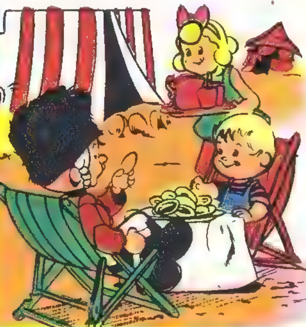

De mensen die dit zagen, vonden het zó leuk, dat ze Tim iets gaven en van dat geld ging Tim een grote emmer kopen. Toen Tommie wakker werd, wist hij niet wat hij zag.

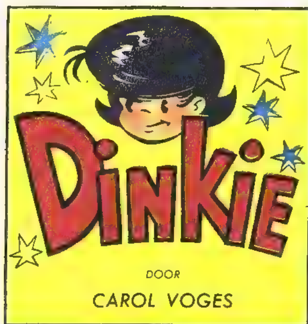

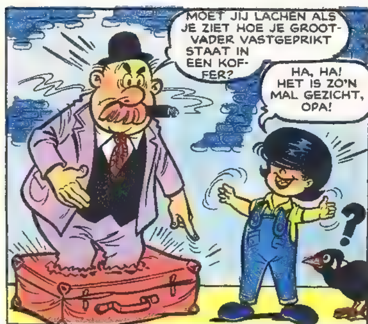

Hij keek nóg verbaasder, toen hij Tims grote emmer zag. Tim vulde hem met schelpen en vroeg Tommie of die hem wilde dragen. Moe en warm kwam Tommie tenslotte bij Dollies tent.

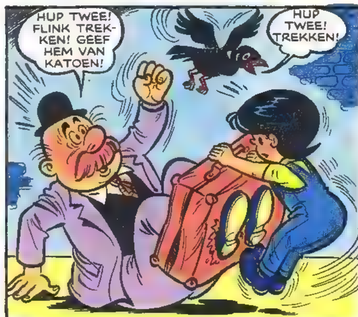
„Wat leuk, al die schelpen," riep Dollie uit en ze maakte er een leuke rand van rond haar tent. Daarna zette ze thee en zo hadden ze met zijn drieën toch nog een leuke dag.

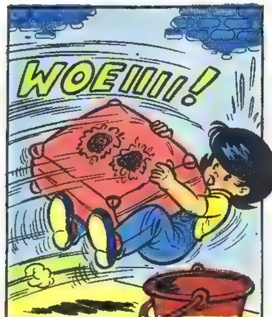

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

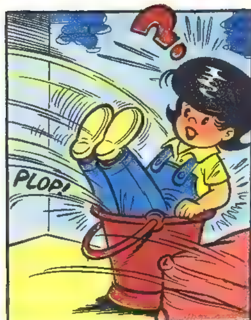

MOET JIJ LACHEN ALS JE ZIET HOE JE GROOTVADER VASTGEPRIKT STAAT IN EEN KOFFER?
HA, HA! HET IS ZO'N MAL GEZICHT, OPA!

DAT KAN WEL ZIJN, MAAR JE ZULT ME TOCH MOETEN HELPEN OM UIT DIE KOFFER LOS TE KOMEN!

IK BLIJF ZO ZITTEN EN JIJ TREKT DE KOFFER VAN MIJN VOETEN.
GOED, IK ZAL HET PROBEREN.

HUP TWEE! FLINK TREKKEN! GEEF HEM VAN KATOEN!
HUP TWEE! TREKKEN!

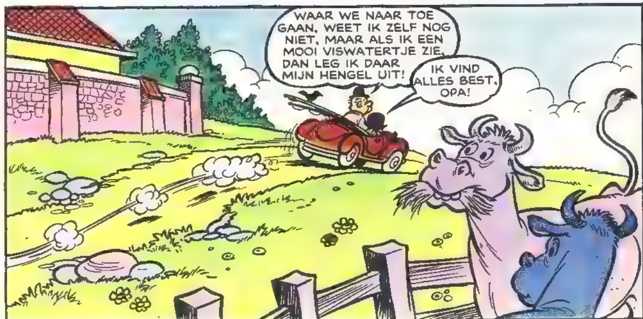

WOE!!!!!

PLOP!

ALS EEN REISJE MET OPA ZÓ BEGINT, DAN WEET IK HET WEL. DAN STAAT ONS NOG HEEL WAT TE WACHTEN!

NA EEN KWARTIER ZIJN DINKIE, OPA EN BEO KLAAR OM TE VERTREKKEN.
HEBBEN WE ONZE BAGAGE EN ONS GOEIE HUMEUR BIJ ONS? IS VOOR EN ACHTER ALLES KLAAR?...

HET GAS IS AFGESLOTEN, DE DEUREN EN RAMEN ZIJN GEGRENDELD EN ALLE KRANEN ZIJN DICHTGEDRAAID. ALLES IS DUS VOOR ELKAAR, DAN GAAN WE NU VAN START! HOU JE VAST!

WAAR WE NAAR TOE GAAN, WEET IK ZELF NOG NIET, MAAR ALS IK EEN MOOI VISWATERTJE ZIE, DAN LEG IK DAAR MIJN HENGEL UIT!
IK VIND ALLES BEST, OPA!

3

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Mevrouw Leach geeft hun de sleutel van het huisje, dat ze voor de zomermaanden gehuurd hebben. Later komt haar broer Sim bij de Bonners op bezoek. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt dan, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend.*

Ook al goed. Ga nu maar mee."

Ze riepen tegen vader, die dichtbij onder een appelboom zat te schilderen waar ze naar toe gingen.

Hij wuifde naar hen. „Maak je over het middageten maar niet druk, hoor. Als jullie tegen die tijd nog niet terug zijn, maak ik wel iets voor mezelf klaar. En pas op voor eventuele geheimzinnige delvers... en voor loslopende Schoorstenen!"

Sheila liep met grote sprongen voor hen uit de helling af, terwijl aan alle kanten krekels in het gras opsprongen. Kleine vogeltjes fladderden rond tussen het lage struikgewas. Ze kwetterden en kwinkeleerden hun morgenlied. De lucht was helderblauw en een zoel windje woei hun vanuit de bossen tegemoet.

Dodey genoot met volle teugen. Het was hier zelfs nog mooier dan ze had durven dromen gedurende die laatste paar weken in de grote stad Philadelphia... die weken, waaraan geen einde scheen te komen, te midden van taxi's en bussen en hoge gebouwen en miljoenen mensen. Ze bukte zich om een van de kleine blauwe bloemetjes te plukken die in grote hoeveelheden op de helling van de heuvel bloeiden, zodat het wel leek alsof er overal helderblauwe kleden waren uitgespreid. Dodey genoot even van de heerlijke geur van het bloemetje, toen liet ze het vallen en liep naar Bobbie, die al een eind op weg was.

Ze gingen linksaf in de richting waaruit Randy de vorige dag was gekomen. Ze hadden nog maar een paar meter gelopen, toen ze opeens een hevig geblaf en gegil hoorden en een hysterisch gekakel.

„Hee, Sheila!" riep Bobbie verschrikt en begon hard te rennen. Hij floot en riep nog harder: „Hier, Sheila, hier!"

Maar Sheila kwam niet en het kabaal bleef aanhouden. Ze kwamen om een bocht en zagen een kleine open plek in de bosjes. In het midden stond een houten gebouw en verder stonden er, overal verspreid, verscheidene grijze en verweerde schuren. Over het erf fladderden een groot aantal kippen als verkreukelde vellen wit papier in een storm. Plotseling kwam Sheila met een vaart om de hoek van het huis te voorschijn. Ze blafte vrolijk tegen de staartveren van een wanhopige bruine kip. Vlak achter de terriër rende Randy en daar achteraan kwam een vrouw met een vuurrood gezicht, met een bezem in de hand.

Tegen de tijd dat Dodey en Bobbie begrepen wat er aan de hand was, was de hele rennende optocht al weer achter het huis verdwenen. Bobbie ging bij de hoek van de veranda op zijn hurken zitten om de hond te kunnen grijpen, zodra hij daar voorbij zou komen. De bruine kip, die weer een rondje had gemaakt, flitste voorbij zijn gezicht. Hij wachtte heel even en

nam toen een duik naar voren. Hij had precies het goede moment gekozen en hij en Sheila rolden samen over het gras. De bruine kip fladderde het erf over en verdween in een van de schuren, terwijl de andere kippen, na nog wat verontwaardigd getok te hebben laten horen, eindelijk weer tot rust kwamen.

,,Zal ik een eind touw voor je halen?" vroeg Randy.

,,Graag," zei Bobbie. Hij hield de hond onderwijl stevig bij zijn halsband vast.

,,Ondeugend beest," mopperde hij. ,,Waarom deed je dat nou?"

Het enige antwoord dat Sheila gaf, was een lik over zijn gezicht.

De vrouw met de bezem verscheen weer om de hoek van het huis. Ze bleef staan en haalde diep adem. ,,Goeie genade, is me dat lopen," hijgde ze.

,,Het spijt ons heel erg," verontschuldigde Dodey zich. ,,Ik geloof niet, dat Sheila de kip kwaad wilde doen. Het komt alleen, omdat ze nog nooit eerder kippen heeft gezien."

De vrouw legde de bezem op de veranda en streek zich de haren uit het gezicht. ,,Het is weleens goed voor die ouwe kip, hoor. Die heeft veel te veel verbeelding."

Dodey begon te lachen. ,,Ik hoop niet dat Sheila haar al te veel van streek heeft gemaakt, want we zouden graag zien, dat ze nog wat eieren voor ons legde. U bent zeker mevrouw Tennisson?"

,,Ja, en jullie moeten wel die twee jonge mensen zijn, Dodey en Bobbie Bonner. Randy heeft me verteld, dat jullie hier waren. We vinden het altijd prettig als er bezoek is, want we zien hier op de berg maar zelden een nieuw gezicht... tenminste als je die vreemde kerels niet meerekent, die hier tegenwoordig rondneuzen."

Dodey wilde juist vragen of ze misschien de delvers bedoelde over wie Randy gesproken had, maar vóór ze iets kon zeggen, had mevrouw Tennisson zich al weer omgedraaid en ze verdween zonder nadere uitleg in het huis.

Terwijl Dodey haar nog met grote ogen na stond te staren, kwam Randy aanlopen met een eind touw en de beide jongens bonden Sheila vast aan een paal van de veranda.

Dodey, die nu eindelijk weleens het hare wilde weten over die geheimzinnige delvers, begon Randy te ondervragen. ,,Hoe is het gegaan met die man, die gisteren gewond bij jullie is gekomen? Is de dokter er nog geweest?"

Randy keek niet op. ,,Ja, hij is er geweest. Hij zei dat het geen ernstige wond was. Hij heeft hem verbonden en toen heeft hij hem naar de stad gebracht."

,,Je zei dat het een delver was. Wat is een delver?"

,,Delvers zijn mannen, die kolen opgraven. Ze graven echter geen diepe mijn, maar ze blijven aan de oppervlakte en ze ploegen met grote machines het land om om te kijken of er kolen zitten."

Randy ging rechtop staan en zijn ogen stonden donker.

,,Ze komen hier met hun grote machines, ze zoeken vele hectaren goed land af, ze vernielen onze bossen en dan smeren ze hem weer. Ze ruimen niets op, ze laten lange greppels en hopen klei en stukken rots achter en de boeren moeten maar zien hoe ze dat land weer geschikt kunnen maken om er iets op te verbouwen. Ze maken er hier één grote puinhoop van!"

Dodey en Bobbie wisten nu wat hij bedoelde. Toen ze in de auto de berghelling afreden, hadden ze wel gezien, dat er diepe geulen en gaten langs de rand van de met bos begroeide bergkam waren gegraven. Ook hadden ze een grote hijskraan zien staan, die met zijn grijper de lelijke hopen modder steeds groter maakte. Ze hadden er niet zoveel aandacht aan besteed, omdat ze dachten, dat daar het een of andere werk in uitvoering was.

Bobbie begreep het nog niet helemaal. ,,Maar waarom dwingen ze die delvers dan niet om die gaten ook weer dicht te maken?"

,,Ja," vond ook Dodey. ,,Ik vind het erg onfatsoenlijk om ergens de boel overhoop te halen en de rommel voor anderen achter te laten. Dat zouden ze bij ons niet hoeven te proberen."

,,Het mag volgens de wet ook niet," zei Randy. ,,Maar over het algemeen vinden de delvers het gemakkelijker om maar weer weg te gaan en dan een boete te betalen. Dat vinden ze goedkoper."

,,Juist." Dodey knikte nadenkend.

Randy ging op bittere toon voort: ,,En nu komen ze hier naar toe, vlak achter ons huis en langs de baai. Je zult zien dat dit land geen stuiver meer waard is als ze hier geweest zijn."

Dodey en Bobbie leefden met Randy mee. Ze wisten geen van beiden wat ze

Maar voor ze iets kon zeggen, had mevrouw Tennisson zich al weer omgedraaid...

moesten zeggen. Iemand die niet zoveel om het land gaf zou het waarschijnlijk wel een aardige afwisseling hebben gevonden om te kijken hoe de delvers te werk gingen. Maar het was duidelijk te merken dat hun nieuwe vriend iemand was, die zich veel aan het land gelegen liet liggen.

Het speet hen erg voor Randy en ze wilden dat ze maar een manier wisten om hem te helpen. . . een manier om die machines tegen te houden.

„Is het niet jullie eigen land?" vroeg Bobbie. „Of" — hij wist niet goed hoe hij dat zeggen moest — „of is het zo, dat jullie het geld van de kolen nodig hebben? Misschien is er dan wel een oplossing te vinden."

Randy bukte zich om Sheila over de kop te strelen en hij gaf niet dadelijk antwoord. Maar eindelijk zei hij met een stem, die vreemd volwassen klonk: „Het is ons eigen land, dat weet ik. Mijn moeder weet het en mijn vader wist het ook. Maar het staat niet op papier en we kunnen het niet bewijzen. Al zouden we het ooit kunnen aantonen, dan zal het toch al te laat zijn."

„Heb. . . heb je geen vader meer?" vroeg Dodey.

Randy schudde zijn hoofd.

Ze zwegen alle drie. Toen klonk de stem van mevrouw Tennisson. „Kom binnen, allemaal," zei ze uitnodigend. „Ik heb nog net op tijd het brood uit de oven kunnen redden!"

De voorkamer vormde zo'n onverwachte tegenstelling met de rommelige indruk die het huis van buiten maakte, dat Dodey even verbaasd op de drempel bleef staan.

De muren waren wit geverfd, de blauwe gordijnen waren keurig schoon, het zonlicht viel op een groot vloerkleed, bij de open haard lag een stapel houtblokken, de meubels waren eenvoudig, maar degelijk — het was de gezelligste kamer, die ze ooit gezien had.

Maar het was bovendien een werkkamer. Voor een der ramen stond een ouderwetse naaimachine en op een lange tafel lagen stukjes heldergekleurde wollen stof. Op een krukje lag een stapel knippatronen en een paspop stond in de hoek.

Mevrouw Tennisson kwam uit de keuken met een schaal, waarop een warm, zelfgebakken brood lag te geuren.

„Gaan jullie maar zitten. Jullie tweeën hebben waarschijnlijk vanmorgen al ontbeten, maar misschien willen jullie voor de gezelligheid nog een stukje meeëten? Doe er maar flink boter op, dan is het niet zo droog."

Toen Dodey een hap van de knapperige boterham had geproefd, beloofde ze zichzelf, dat ze ook zulk brood wilde leren bakken, voordat de zomer voorbij was. Ze had nog niet zoveel verstand van koken en bakken had ze helemaal nog nooit gedaan. Maar misschien wilde mevrouw Tennisson het haar wel leren — ze leek zo'n vriendelijke vrouw en ze zou het ongetwijfeld erg prettig vinden om Dodey in haar keukengeheimen in te wijden. Het moest hier wel eenzaam zijn voor haar. Ze woonden hier zo afgelegen. De naaste buren schenen de familie Leach te zijn en de stad lag minstens twee kilometer hier vandaan.

„Randy had zich er al een poosje op verheugd, dat jullie in het zomerhuisje kwamen wonen," onderbrak mevrouw Tennisson Dodeys gedachten. Ze zette de schaal op de tafel en ging zitten. „Hebben jullie tweeën toevallig verstand van het maken van een dam?"

„Een dam?" mompelde Bobbie met zijn mond vol brood.

„Och, moeder," zei Randy, „Je doet net of het erom gaat de vloed tegen te houden."

Zijn moeder lachte plagend. „Die laatste dam, die jij gemaakt hebt, was daar in ieder geval niet op berekend."

„Dat was ook niet de bedoeling," zei Randy.

„Die had ik alleen gemaakt om veiliger te kunnen zwemmen," legde hij de kinderen uit. „Hij was gemaakt van stukken steen en modder, maar in het voorjaar is alles weggespoeld. Het was anders ook een pracht plek om vis te vangen," voegde hij eraan toe. „Ik moet nog wel weer een dam maken, want ik verkoop de vis altijd aan de vissers, die bij het Younghiogheny-meer vissen."

„We willen je graag helpen," zei Bobbie geestdriftig. „Kunnen we niet dadelijk beginnen?"

„Nou. . . ik moet eigenlijk ook nog een ruit in de achterste schuur zetten, maar dat kan nog wel even wachten. Kom maar mee."

Dodey zou erg graag wat meer over de delvers hebben gehoord, maar ze wist niet goed hoe ze erover moest beginnen. Ze wilde weten wanneer het werk op het land van mevrouw Tennisson zou beginnen en of er misschien iets was, dat zij en Bobbie en Randy ertegen zouden kunnen doen. Maar haar vragen moesten wachten. De jongens waren al naar buiten gegaan. Dodey bedankte mevrouw Tennisson hartelijk voor het gastvrije onthaal en ging de jongens achterna.

Ze liepen een klein eindje de weg af en sloegen toen een pad in, dat rechtsaf de bossen inliep.

Het was een hele tijd geleden, dat Dodey voor het laatst in een bos had gelopen, en ze genoot van alles om zich heen. Deze wereld van bladeren, van zon en schaduw bracht haar in verrukking.

Het was, alsof ze in een ander land was gekomen, een land van bomen, rotsen en varens, waar wilde viooltjes tussen het mos bloeiden en waar klimplanten hun ranken uitspreidden.

De lucht geurde naar kamperfoelie, de lijsters zongen in de bomen en eekhoorntjes speelden tussen de takken. Hoe anders was dit vredige pad dan de hete, overvolle trottoirs van Philadelphia! De kleuren, de geluiden, de geuren — alles was anders. En wat was het heerlijk om hier zo maar voor je plezier te zijn!

Ze keek glimlachend naar een hagedis, die vlak bij haar op het pad zat. Het diertje liep vliegensvlug tegen een stuk steen op en bleef toen weer zitten om naar de indringers te kijken.

Sheila sprong met een ruk naar voren en blafte opgewonden. Ze vergat echter dat ze aan de lijn zat en ze kwam met een plof weer op de grond, terwijl Bobbie, die het touw vasthield, bijna op zijn neus viel.

„Schei toch uit, hond!" riep Bobbie boos. „Als je je niet beter kunt gedragen, dan laten we je in het vervolg thuis, hoor!"

„Ze dacht er niet aan, dat ze vast zat," lachte Randy. „Het is ook niet zo leuk voor haar. Maar volgens de wet mogen hier in de bossen geen honden loslopen."

Het pad liep nu steil naar beneden, kronkelde tussen beboste rotsen door en voerde hen toen buiten het bos naar de met gras begroeide oever van de baai. De rivier was hier breed en stroomde tamelijk rustig voort. Maar verder op de berg en beneden in het dal raasde het water met donderend geweld over de rotsen en vormde ontelbare watervalletjes.

„Hier is het," zei Randy. „Ze noemen het de Paradijsbaai."

„De Paradijsbaai," herhaalde Dodey. „Wat een toepasselijke naam. Het kan in een paradijs nauwelijks mooier zijn dan hier."

Randy knikte en lachte een beetje. „Dat kan wel waar zijn, maar daarom hebben ze de baai toch niet zo genoemd. De eerste eigenaar van deze bossen heette meneer Radijs, maar iedereen noemde hem Pa Radijs en. . ."

„Ik snap het," viel Bobbie hem in de rede, „hij werd Pa Radijs genoemd en daarom noemden ze de baai natuurlijk Pa Radijs' baai en dat is toen vanzelf veranderd in Paradijsbaai."

„Dat heb je goed geraden," zei Randy. Hij liep naar de rand van de baai en bekeek de stukken steen, die nog waren blijven liggen van de dam van het vorige jaar. „Zullen we vast wat stenen aansjouwen?" vroeg hij.

„Ja, laten we beginnen!"

Bobbie bond Sheila aan een struik vast en liep met Randy en Dodey naar de waterkant.

Een hele poos lang echode het bos van het eentonige geratel van de stenen, die op elkaar werden gelegd. De drie waterbouwkundigen stonden, met hun broekspijpen zo hoog mogelijk opgerold, tot over de knieën in het water, aan de lijzijde van de dam. Aangemoedigd door het feit, dat het water aan de andere kant al langzaam hoger kwam te staan, zwoegden ze stug door. Ze stapelden de stenen op elkaar, vulden de openingen op met takjes en smeerden er modder overheen. Eindelijk was de dam klaar en ze klauterden tegen de oever op en lieten zich in het gras vallen.

Wordt vervolgd

Een hele poos echode het bos van het eentonige geratel van de stenen, die op elkaar werden gelegd.

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Professor Foster was ontvoerd en opgesloten in een huis in het dorp Landers. Op de meisjesschool was men hem schijnbaar vergeten. . .

ZOU ER IETS LEUKS TE ZIEN ZIJN OP DIE BOERDERIJ?
VAST WEL!

IK ZOU BEST MIJN HELE LEVEN OP EEN BOERDERIJ WILLEN WONEN!

OP DE BOERDERIJ WERD HUN ALLES UITGELEGD.
DIT IS EEN MAAI- EN DORSMACHINE!

IN DIT WEILAND GRAAST HET VEE VAN DE BOER.

TOT SLOT MAKEN WE NOG EEN WANDELING DOOR HET DORP. VOORUIT MAAR!

INTUSSEN...
WACHTEN MAAKT ME AL- TIJD ZO ZENUW- ACHTIG!

PROBEER ASJEBLIEFT KALM TE BLIJVEN!

IK GA EVEN SIGARETTEN KOPEN!

WAAR ZOU HIER ERGENS EEN TABAKS- WINKEL ZIJN?

INTUSSEN WANDELDEN DE MEISJES DOOR HET DORP.

NEE! DAT KAN TOCH NIET?!
WAT HAD JUDITH OPEENS GEZIEN?

SJORS EN SJIMMIE

bij de baanbrekers

f 1,75

het nieuwe **SJORSBOEK** *is verschenen!*

*

VERKRIJGBAAR DOOR TUSSENKOMST VAN DE BOEKHANDEL

RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN WORDEN UITGEVOERD NA ONTVANGST VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG AD F 1,75 OP POSTREKENING NUMMER 9229 VAN DE N.V. DRUKKERIJ DE SPAARNESTAD, AFDELING EXTRA-UITGAVEN, TE HAARLEM OP HET GIROSTROOKJE DUIDELIJK VERMELDEN: „*SJORS EN SJIMMIE BIJ DE BAANBREKERS*" A.U.B. GEEN GELD OF POSTZEGELS IN BRIEVEN INSLUITEN RECHTSTREEKSE BESTELLINGEN KUNNEN OOK WORDEN OPGEGEVEN BIJ DE PLAATSELIJKE AGENT VAN DIT BLAD.

Map en Moppie

Moniek Reijmer (11), Meetkamp 2, Megchelen (Gld.), wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en suikerzakjes. • *Joke v. d. Berg (15), Rangweg 14, Noordwijkerhout (Z.-H.),* wil corresponderen met een r.k. jongen of meisje tussen vijftien en achttien jaar, liefst in Zuid-Holland. • *Michel Geene (12), Provinciale weg 6, Maren (N.-Br.),* wil dertig oude munten ruilen tegen postzegels, speldjes en suikerzakjes. Eerst schrijven. • *Ans Geene (16), Provinciale weg 6, Maren (N.-Br.),* wil honderdvijftig lucifersmerken ruilen tegen suikerzakjes. Eerst schrijven. • *Frans Hilgers (17), Dr. Poelsstraat 5, Herkenbosch (L.),* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Noord-

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Nederland of België. Hobby: postzegels. • *IJnskje van der Draai (12), Jan Jonkmanweg 5, Bovenknijpe, post Heerenveen (Fr.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien of veertien jaar, liefst uit Utrecht. Hobby's: gymnastiek, foto's van filmsterren en zwemmen. • *Anjo Dijkstra (13), D. S. Veerweg 20, Bovenknijpe, post Heerenveen (Fr.),* wil corresponderen met een jongen of meisje tussen twaalf en veertien jaar, liefst uit Gelderland. Hobby's: zwemmen, zingen en gymnastiek. • *Kokkie Beyersbergen, Kerkstraat 14, Wassenaar,* wil corresponderen met een r.k. meisje van negen jaar. Hobby's: lezen, foto's van Conny Froboess. • *Peter Jansen (12), Wilhelminaplein 21, Heemstede (N.-H.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: zwemmen, lezen en postzegels. • *Gerda Kruize (13) en Ansje Nooijens (13), Meteorenweg 78, Amsterdam-Noord,* willen corresponderen met twee jongens van dertien of veertien jaar. Hobby's: zwemmen en film. • *Hermien Bannink (15), 3e Kampsweg 21, Nijverdal (O.),* wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. • *Vera Jaspers, Postweg e 76b, Zuid-Eierland, Texel,* wil corresponderen met een r.k. meisje van elf jaar. • *Tonny Kruyssen, Aart v. d. Leeuwstraat 25, Amsterdam-Slotermeer,* doet de volgende aanbieding: wie haar in een week de meeste suikerzakjes stuurt, krijgt een foto van Conny Froboess terug. • *Ineke Post (12), Schiedamseweg 109, Kethel (Z.-H.),* wil corresponderen met een herv. meisje van haar leeftijd, liefst uit Gelderland, Overijsel of Limburg. Hobby's: schaatsen en lezen. •*Leonie Fiek (13), Heistraat 12, Oirschot (N.-Br.),* zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd in Nederland. • *Tonnie Duyvestijn (15), Monsterseweg 50, Poeldijk,* wil corresponderen met een jongen of meisje, niet ouder dan zeventien jaar, liefst in Overijsel of Limburg. • *Flora van Kessel (14), Willem de Zwijgerlaan 49, Geldermalsen,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: dansen, teenagermuziek en gymnastiek. • *Rich. Lemmens (13), Op de Bies 33, Schimmert (L.),* wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien of veertien jaar uit België, Frankrijk, Antillen, Suriname of Curaçao. Hobby: postzegels. Hij wil ook postzegels tegen sigarebandjes ruilen. • *Dieuwke Haarsma (16), Voorstreek 109, Sloten (Fr.), Geertje Visser (16), Lindegracht 17, Sloten (Fr.), Jannie Coldewijer (15), Bolwerk 200, Sloten (Fr.), Greetje Haarsma (17), Voorstreek 109, Sloten (Fr.) en Maaike Boersma (16), Grenspolder 85c, post Sloten (Fr.),* willen corresponderen met r.k. jongens van zestien tot achttien jaar. • *Joke Fonville (16), Lange Nieuwstraat 85, Utrecht,* zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd in Blaricum of omgeving.

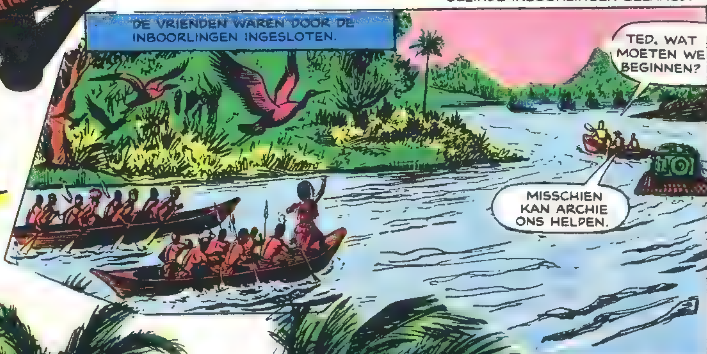
Belangrijk!!

We herhalen hier nog eens een bericht, dat we ook al opnamen in voorgaande nummers van Sjors, en we hopen dat iedereen er rekening mee wil houden VOORLOPIG KUNNEN ER GEEN AANVRAGEN VOOR OPNAME IN DE CORRESPONDENTIERUBRIEK WORDEN INGEDIEND. Zo gauw deze mogelijkheid weer openstaat, zullen we dit laten weten.

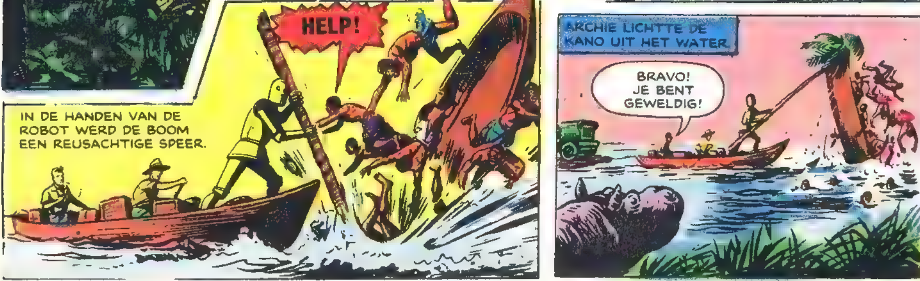
De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN OOST-AFRIKA. ZE WILDEN HUN VRIEND BILL DRAYTON TE HULP KOMEN, MAAR WERDEN DOOR VIJANDIG GEZINDE INBOORLINGEN BELAAGD.

DE EEN NA DE ANDERE KANO GING TEN ONDER.
TED, PAS OP! ACHTER ONS ZIJN ER OOK!

INDERDAAD DREIGDE ACHTER HEN NIEUW GEVAAR.
DE BLANKEN ZULLEN STERVEN! DAT HEEFT DE SCHORPIOEN BEVOLEN!

MAAR TED HAD AL MAATREGELEN GENOMEN.
MAAK VAN DIE BOOM EEN KATA-PULT EN JAAG ER DIE NIJLPAARDEN MEE HET WATER IN!

EEN REGEN VAN KOKOSNOTEN DAALDE OP DE DIEREN NEER.
MOOI ZO, ZE GAAN HET WATER IN. DAT IS PRACHTIG OP TIJD!

DE DIEREN VORMDEN EEN LEVEND OBSTAKEL VOOR DE KANO'S VAN DE INLANDERS.
STOP! WE KUNNEN NIET VERDER!

TED EN KEN VOEREN VLUG VERDER. LAAT OP DE AVOND BEREIKTEN ZE BILLS HUIS.
HET IS HIER DOOD-STIL. NERGENS BRANDT LICHT!
NOGAL VER-DACHT!

VOORZICHTIG GINGEN ZE OP HET HUIS AF.
LATEN WE HOPEN DAT BILL NIETS OVER-KOMEN IS!

OP DE DEUR ZAT EEN STUK PAPIER.
DOOD AAN WIE BINNEN-TREEDT
HET... HET TEKEN VAN DE SCHORPIOEN!

BILL WAAR-SCHUWDE ONS VOOR DE SCHORPIOEN. ZOUDEN WE TE LAAT ZIJN?
IK WEET HET NIET. WE ZULLEN BINNEN GAAN KIJKEN!

TED BRACHT ARCHIE IN ACTIE...
GA NAAR BINNEN, MAAR WEES VOOR-ZICHTIG!
WAT ZOUDEN ZE IN HET HUIS VINDEN?

Wie puzzelt er mee?

Kruiswoord-puzzel

Horizontaal

1 Inwoner van Nederland
10 Trede
11 Middag
13 Algemeen Nederlands Persbureau
14 Beroep
16 Godsdienst
18 Tegenovergestelde van credit
20 Meester (titel)
21 Zeer
23 Vod
24 Mannetjeshond
25 Lidmaat van een dier
26 Ritssluiting
27 Zwarte stof
28 Hoofdbedekking
30 Vrucht
31 Boom
32 Plant
34 Muzieknoot
35 Meisjesnaam
37 Waterplas
38 Strook
40 Nederlandse munt

Verticaal

2 Etage (afk.)
3 Spoedig
4 Watervogel
5 Vlaskam
6 Scheepshaak
7 Vrucht
8 Vloer op een schip
9 Voegwoord
12 Smalle sloot
15 Plaats in België
17 IJzeren drinkbeker
19 Zuivelprodukt
20 Lengtemaat
22 Waagstuk
24 Been van de borstkas
28 Dier
29 Kleur
32 Niet schoon
33 Meisjesnaam
35 Veerkracht
36 Belofte
37 Persoonlijk voornaamwoord
38 Deel van de mast
39 Per expresse (afk.)

Raadsels

1. Mijn eerste is een wiel, mijn tweede bevroren water en mijn geheel is een smakelijk knolgewas. RADIJS.

2. Mijn eerste is een verscheurend dier, mijn tweede een jongensnaam en mijn geheel is een zangvogel.

3. Mijn eerste is een bevestiging, mijn tweede een kookgerei en mijn geheel een groot land in Azië. JAPAN.

4. Mijn eerste is een rund, mijn tweede een gebak en mijn geheel is een vogel. KOEKOEK

Ei-puzzel

1 E I N D E R
2 B E I T E L
3 K L E I N E
4 A R B E I D
5 V A L L E I

Je gaat hier vijf woorden van zes letters invullen volgens onderstaande omschrijvingen. Zoals je ziet bevatten alle woorden de letters EI, die evenwel telkens een plaatsje verspringen.

1 Horizon
2 Timmermansgereedschap
3 Dreumes
4 Werk
5 Dal

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

E S T   J E T   V O S
S T E N O   E U V E L
P O   S J O R S   R *A*
E B   O O M   F A
W R A T   T   V E *L* D
IJ   S J I M M I E   A
N O T A   O   A K *E* N
N A   *R* E M   S I
A D   *M* O D E L   K O
L E Z E N   L A D E N
P R *O*   D A K   E L S

De cursieve letters vormen achter elkaar gezet de naam van de Italiaanse stad PALERMO.

Bloemenpuzzel

T U *L* P
A S T *E* R
L O T U S
D A H L *I* A
A N J *E* R

De onderstreepte letters geven het woord LELIE te lezen.

Welke woorden horen bij elkaar?

LOOD	VAST
KEI	BONT
STOK	ZWAAR
MUUR	SCHERP
KAKEL	OUD
VLIJM	HARD

Vele bijvoeglijke naamwoorden kun je een versterkte betekenis geven door er een woord vóór te zetten. Bijvoorbeeld: De jongen zag wit, nee, spierwit van schrik. Hierboven zie je zes woordparen staan, die niet bij elkaar passen. Weet je welke wél bij elkaar horen?

Ziekenlijstje

Nelly Manders (14), Sanatorium Sint-Jozefheil, Julianapaviljoen, Zaal 1, Bakel (N.-Br.), wil graag wat post ontvangen. Ze spaart foto's van filmsterren.

Nelly Cremers (11), Sanatorium Sint-Jozefheil, Zaal 1, Bakel (N.-Br.), wil graag wat post ontvangen. Ook zij spaart foto's van filmsterren.

Willemien Vonderman (14), Sanatorium Hellendoorn, Zaal 4, Hellendoorn (Ov.), vraagt om post en foto's van filmsterren (vooral Cliff).

Godie Hanssen (12), Sanatorium Sint-Jozefheil, Zaal 1, Bakel (N.-Br.), wil ook graag post en foto's van filmsterren ontvangen.

Elly Bakker (14), Sanatorium Sint-Jozefheil, Mariapaviljoen, Bakel (N.-Br.), zou ook erg blij zijn met wat post en foto's van filmsterren.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

10 EN 11 OKTOBER 1961 WERD HET EILAND TRISTAN DA CUNHA GETEISTERD DOOR HEVIGE VULKANISCHE UITBARSTINGEN. DE BEWONERS VAN DEZE EENZAME ROTS IN DE ATLANTISCHE OCEAAN WERDEN GERED DOOR HET NEDERLANDSE SCHIP **TSJISADANE** EN NAAR ENGELAND GEBRACHT. VELEN VAN HEN KONDEN NIET AAN HET MODERNE LEVEN DAAR WENNEN EN ZIJN LATER TERUGGEKEERD NAAR HUN EILAND, WAAR DE VULKAAN INTUSSEN TOT RUST IS GEKOMEN.

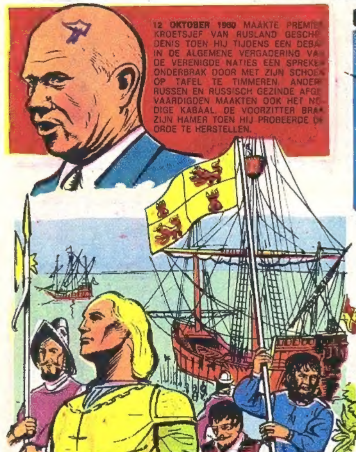

10 OKTOBER 1962 BEGON IN ROME DE GROTE VERGADERING VAN BISSCHOPPEN EN KARDINALEN VAN DE KATHOLIEKE KERK, HET CONCILIE, BIJEENGEROEPEN DOOR PAUS JOANNES XXIII. HET DOEL VAN HET CONCILIE IS DE KATHOLIEKE KERK AAN TE PASSEN AAN DE MODERNE TIJD. NA DE DOOD VAN PAUS JOANNES WORDT HET CONCILIE VOORTGEZET ONDER LEIDING VAN ZIJN OPVOLGER, PAUS PAULUS VI.

11 OKTOBER 1954 WERD IN LUXEMBURG DE EERSTE SUPRANATIONALE SCHOOL VOOR MIDDELBAAR ONDERWIJS GEOPEND. OP DEZE SCHOOL KRIJGEN KINDEREN VAN VERSCHILLENDE NATIONALITEITEN, VAN WIE DE VADERS BIJ DE EUROPESE INSTELLINGEN WERKEN, ONDERWIJS.

11 OKTOBER 1960 VIELEN ER RUIM ZESDUIZEND DODEN BIJ EEN WERVELSTORM IN OOST-PAKISTAN.

12 OKTOBER 1960 MAAKTE PREMIER KROETSJEF VAN RUSLAND GESCHIEDENIS TOEN HIJ TIJDENS EEN DEBAT IN DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE VERENIGDE NATIES EEN SPREKER ONDERBRAK DOOR MET ZIJN SCHOEN OP TAFEL TE TIMMEREN. ANDERE RUSSEN EN RUSSISCH GEZINDE AFGEVAARDIGDEN MAAKTEN OOK HET NODIGE KABAAL. DE VOORZITTER BRAK ZIJN HAMER TOEN HIJ PROBEERDE DE ORDE TE HERSTELLEN.

12 OKTOBER 1492 ONTDEKTE COLUMBUS AMERIKA. HIJ WAS IN OPDRACHT VAN DE SPAANSE KONING UITGEVAREN OM NIEUWE KOLONIËN TE VINDEN. HIJ MEENDE DAT HET NIEUW ONTDEKTE LAND INDIË WAS EN NOEMDE DE INWONERS TEN ONRECHTE INDIANEN. HET EILAND WAAR COLUMBUS HET EERST VOET AAN WAL ZETTE, NOEMDE HIJ SAN SALVADOR. OP 28 OKTOBER LANDDE HIJ OP CUBA. VÓÓR COLUMBUS HADDEN IN 1003 DE NOORMANNEN AL EEN KOLONIE IN AMERIKA GESTICHT, MAAR DEZE WAS IN 1006 DOOR DE INDIANEN VERNIETIGD.

14 OKTOBER 1947 VLOOG DE AMERIKAANSE TESTPILOOT CHARLES YEAGER ALS EERSTE MENS SNELLER DAN HET GELUID. ZIJN TOESTEL, EEN BELL XS-1 RAKETVLIEGTUIG, WAS HANGEND ONDER EEN B-29 BOMMENWERPER TOT OP GROTE HOOGTE GEBRACHT, WAARNA DE B-29 DE BELL XS-1 LOSLIET. CHARLES STARTTE DE RAKETMOTOR, SCHOOT OMHOOG EN VLOOG KORTE TIJD SNELLER DAN TWAALFHONDERD KILOMETER. DE GELUIDSBARRIÈRE WAS DOORBROKEN. VOLGENS DESKUNDIGEN WAS DIT ONMOGELIJK EN DE MEESTE BURGERTESTPILOTEN BEDANKTEN VOOR DE EER OM DE BARRIÈRE TE DOORBREKEN. HET HEEFT NOG JAREN GEDUURD EER MEN ZIJN VREES VOOR DEZE GELUIDSBARRIÈRE HAD OVERWONNEN. TEGENWOORDIG WORDT HIJ DOOR MODERNE STRAALJAGERS REGELMATIG DOORBROKEN.

13 OKTOBER 1928 BEREIKTEN NEDERLANDSE SLEEPBOTEN MET EEN REUSACHTIG DROOGDOK ACHTER ZICH NA EEN REIS VAN 13.658 KILOMETER DE HAVEN VAN SINGAPORE. ZE WAREN OP 21 JUNI UIT NEWCASTLE VERTROKKEN. HET DOK WAS IN DRIE DELEN GESPLITST. ELK DEEL WERD GETROKKEN DOOR VIER SLEPERS. HET GROOTSTE DEEL VAN HET DOK STAK EENENTWINTIG METER BOVEN WATER UIT. IN HET DOK WAS TWINTIG MILJOEN KILO STAAL VERWERKT. DE ENGELSEN WAREN WOEDEND OVER HET FEIT DAT NEDERLANDSE ZEESLEPERS DIT REUZENKARWEI MOCHTEN VERRICHTEN, MAAR LLOYDS, DE BEKENDE ENGELSE VERZEKERINGSMAATSCHAPPIJ, HAD GEËIST, DAT DIT WERK DOOR DE BESTE ZEESLEPERS TER WERELD, DE NEDERLANDSE, ZOU WORDEN [illegible]

15 OKTOBER 1917 WERD DE SPIONNE MATA HARI IN VINCENNES (FRANKRIJK) GEFUSILLEERD. MATA HARI WAS NEDERLANDSE VAN GEBOORTE. HAAR WARE NAAM LUIDDE MARGARET ZELLE. ZE WAS IN FRANKRIJK BESCHULDIGD VAN SPIONAGE VOOR DUITSLAND (WAARMEE FRANKRIJK TOEN IN OORLOG WAS) EN KREEG DE DOODSTRAF.

14 OKTOBER 1959 OVERLEED DE AMERIKAANSE FILMSTER ERROLL FLYNN. HIJ WERD WERELDBEROEMD DOOR ZIJN HELDENROLLEN IN ZEEROVER- EN ANDERE AVONTURENFILMS.

16 OKTOBER 1793 WERD DE ECHTGENOTE VAN KONING LODEWIJK XVI VAN FRANKRIJK, MARIE-ANTOINETTE, ONTHOOFD. ZE WAS TIJDENS DE FRANSE REVOLUTIE MET HAAR GEZIN GEVANGENGENOMEN. ZE WERD BESCHULDIGD VAN GELDVERKWISTING, AANSPORING TOT BURGEROORLOG EN VERRAAD AAN HET FRANSE VOLK.

12 OKTOBER 1960 WERD DE JAPANSE SOCIALISTENLEIDER ASANOEMA TIJDENS HET UITSPREKEN VAN EEN VERKIEZINGSREDE DOOR EEN STUDENT MET EEN MES VERMOORD. EEN FOTOGRAAF, DIE HIER EEN OPNAME VAN MAAKTE, VERDIENDE DAAR EEN GROTE GELDPRIJS MEE. DE FOTO VERWIERF DE ONDERSCHEIDING „BESTE PERSFOTO VAN 1960". DEZE ONDERSCHEIDING WERD IN DEN HAAG UITGEREIKT.

15 OKTOBER 1783 VLOOG DE FRANSMAN DE ROZIER ALS EERSTE MENS MET EEN BALLON. IN DE MAND ONDER DE BALLON VERZORGDE DE ROZIER EEN VUUR, DAT IN EEN POT BRANDDE EN DAT DE WARME LUCHT LEVERDE DIE DE BALLON (DOORSNEE ZESTIEN METER) IN DE LUCHT HIEF. OP 17 OKTOBER VLOOG DE EERSTE PASSAGIER, DE MARKIES D'ARLANDES, MEE. DE ROZIER KWAM OP 15 JUNI 1785 OM HET LEVEN TOEN ZIJN BALLON ONTPLOFTE. HIJ WAS HET EERSTE SLACHTOFFER VAN EEN LUCHTVAARTONGELUK.

17 OKTOBER 1849 OVERLEED DE BEROEMDE POOLSE COMPONIST EN PIANIST FRÉDÉRIC CHOPIN. IN ZIJN JEUGD WAS HIJ EEN WONDERKIND. TIJDENS ZIJN LATERE LEVEN GING HIJ IN FRANKRIJK WONEN, WAAR HIJ TENSLOTTE OOK GESTORVEN IS. HIJ IS BEKEND DOOR ZIJN PRELUDES, ETUDES, WALSEN, MAZURKA'S EN POLONAISES.

16 OKTOBER 1959 EINDIGDE HET LEVEN VAN GEORGE C. MARSHALL. HIJ ONTWIERP VLAK NA DE TWEEDE WERELDOORLOG EEN PLAN OM EUROPA VAN DE HONGER TE REDDEN. OP ZIJN INITIATIEF WERD HET STRAATARME WEST-EUROPA MET AMERIKAANS GELD, VOEDSEL EN MATERIAAL WEER OP DE BEEN GEBRACHT. MARSHALL KREEG IN 1953 DE NOBELPRIJS VOOR DE VREDE.

WERELDBEROEMD SCHILDERIJ NAAR MINASOUSSA

De inwoners van onze stad zijn vanaf morgen weer in de gelegenheid het befaamde schilderstuk de Mona Soussa te bezichtigen. Miljoenen mensen in de gehele wereld hebben de Mona Soussa gedurende de afgelopen maanden kunnen zien, want zoals bekend heeft het schilderij een grote tournee gemaakt langs alle grote steden.

ZACHTER WEER

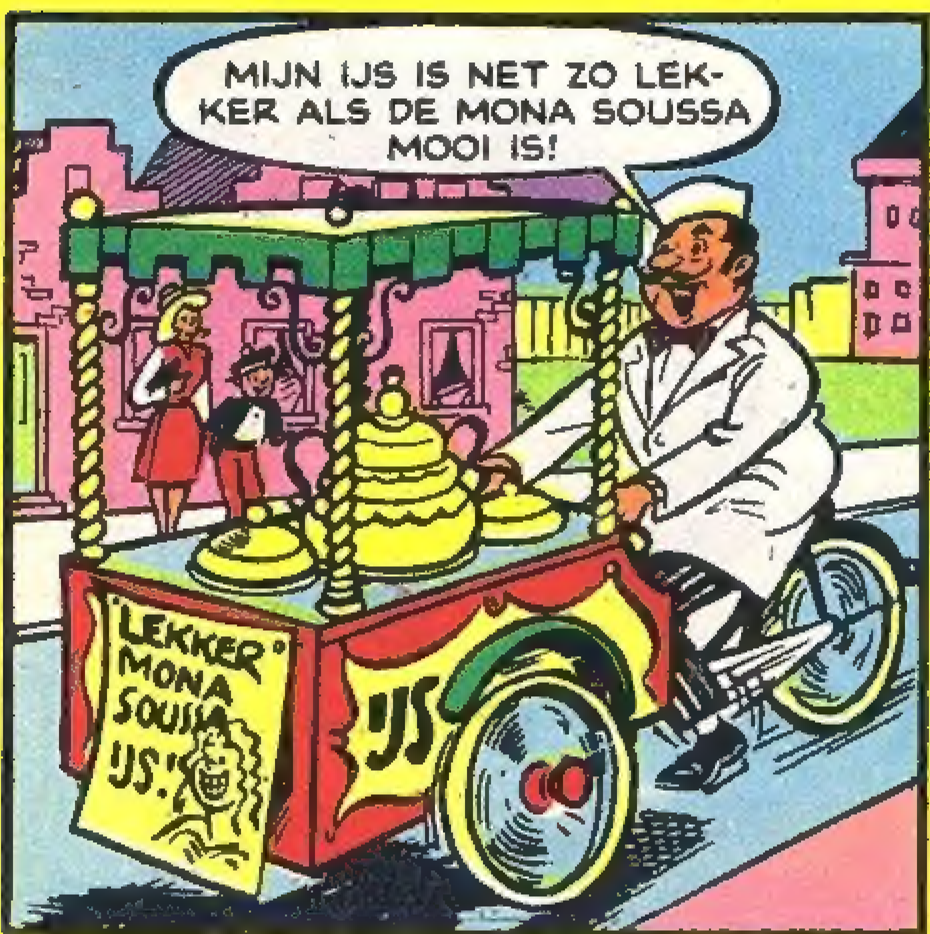

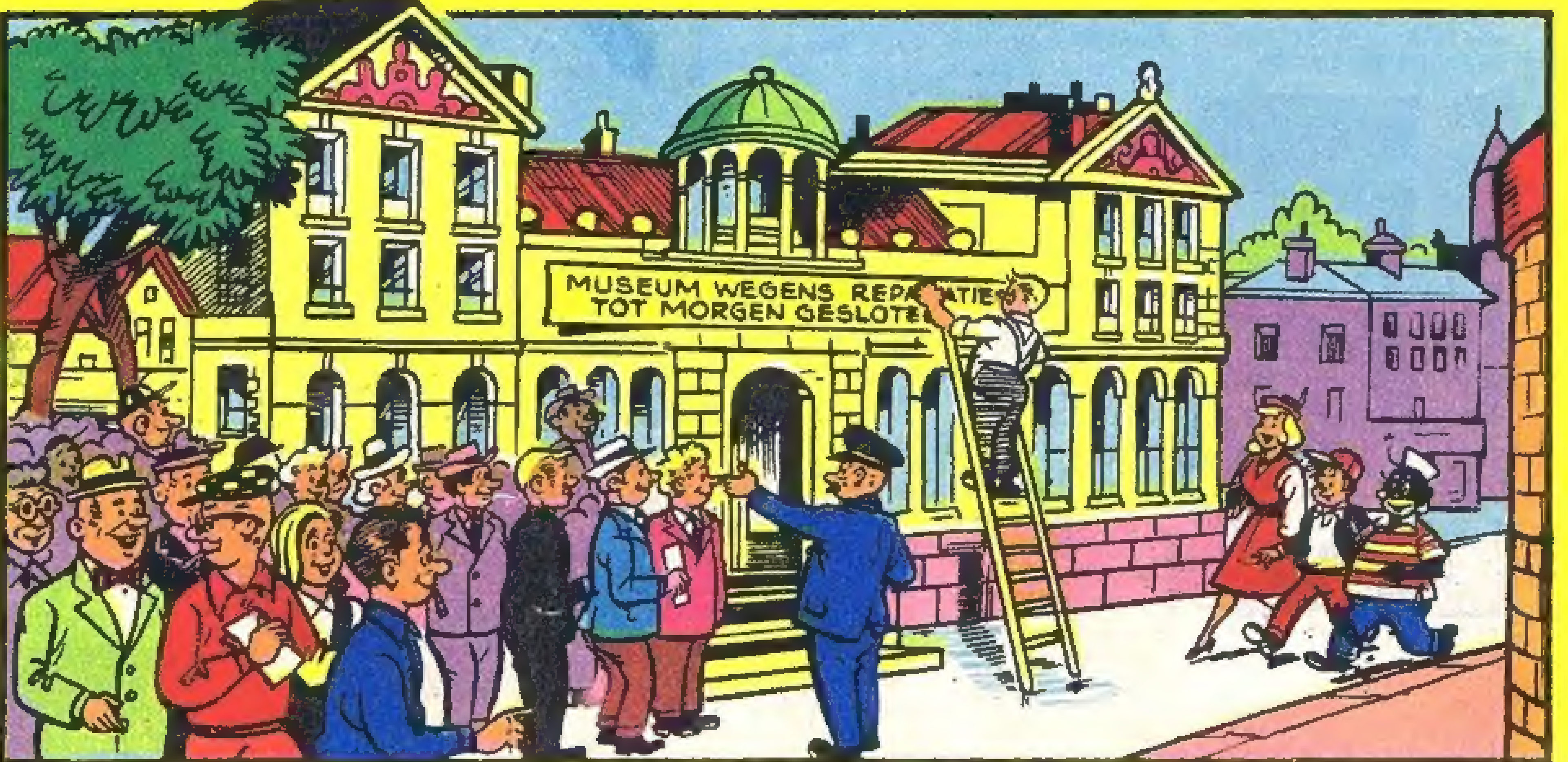

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank